

AANTEKENEN

Rechtbank Zeeland-West-Brabant
Team Bestuursrecht
Postbus 90006
4800 PA Breda

Uw kenmerk : zaaknummer BRE 16 / 4230 WET
Ons kenmerk : 08.020 FJB
Onderwerp : gronden beroep

Bilthoven, 12 augustus 2016

Geachte mevrouw, heer,

Betreft: gronden van beroep tegen 2 besluiten / vergunningen van de Staatssecretaris van Economische Zaken d.d. 20 mei 2016.

Namens de vereniging **Sportvisserij Zuidwest Nederland**, statutair gevestigd te Breda, kantoorhoudende te Drimmelen heb ik op 29 juni 2016 pro forma beroep ingesteld tegen 2 besluiten van de Staatssecretaris van Economische Zaken (hierna; de Staatssecretaris) d.d. 20 mei 2016. Kopieën van deze besluiten zijn overgelegd bij het pro forma beroepschrift.

Bij brief van 18 juli 2016 heeft uw rechtbank de ontvangst van het pro forma beroepschrift bevestigd. In diezelfde brief heeft uw rechtbank een termijn gesteld tot 15 augustus 2016 voor het indienen van de gronden van beroep en het overleggen van een recent uittreksel uit het handelsregister.

Middels deze brief stuur ik u een uittreksel uit het handelsregister als **bijlage 4** en maak ik van de gelegenheid gebruik om de gronden van het beroep aan te vullen.

I. Inleiding

Sportvisserij Zuidwest Nederland is de koepelorganisatie voor 250 hengelsportverenigingen in het zuiden van Nederland en behartigt de belangen van circa 148.000 sportvissers. Het belangengebied van Sportvisserij Zuidwest Nederland beslaat de gehele provincie Noord-Brabant en Zeeland en vrijwel de gehele provincie Zuid-Holland. Sportvisserij Zuidwest Nederland huurt het (schub)visrecht op veel grote regionale wateren en behartigt op alle mogelijke manieren de belangen van de sportvisserij in de binnenwateren, de kustwateren en in de visserijzone.

Het behartigen van die belangen gebeurt door 9 medewerkers die zich onder andere bezighouden met het voeren van overleg met overheden en waterbeheerders op velerlei terrein, deelnemen in projecten bijvoorbeeld op het gebied van verbetering van de waterkwaliteit, het milieu en de herintroductie van uitgestorven vissoorten zoals de steur. Ook wordt deelgenomen aan projecten en overleggrems die betrekking hebben op het verbeteren van de migratiemogelijkheden voor vis zoals het op een kier zetten van de Haringvlietdam en is cliënte betrokken bij het realiseren van vistrappen.

Daarnaast ondersteunt Sportvisserij Zuidwest Nederland de bij haar aangesloten verenigingen op alle gebieden van de sportvisserij, bijvoorbeeld waar het gaat om het verkrijgen en behouden van

visrechten, het uitzetten van vis, onderhoud van wateren en deelname aan de totstandkoming van water gerelateerde ruimtelijke plannen, het (laten) uitvoeren van onderzoek etc.

Ook controle en handhaving van de visserijwetgeving, de Flora- en faunawet is een belangrijk onderdeel van het takenpakket van cliënte. Hiertoe heeft Sportvisserij Zuidwest Nederland met enkele tientallen buitengewoon opsporingsambtenaren (boa's) contracten afgesloten. Ook heeft Sportvisserij Zuidwest Nederland zelf enkele boa's in dienst. De kosten hiervan ad € 171.995 draagt de sportvisserijsector zelf.

Sportvisserij Zuidwest Nederland is gelet op haar haar statutaire doelen en feitelijke werkzaamheden belanghebbende bij de onderhavige besluiten / vergunningen, zoals ook eerder door uw rechtbank is uitgesproken (zaaknummer BRE 15/1012).

II. Procesverloop

De Staatssecretaris heeft op 17 december 2015 aan twee beroepsvisserij bedrijven vergunning verleend voor het vissen met staand want. Staand want wordt ook wel kieuwnet of warnet (meerdere lagen net) genoemd omdat vissen in dergelijke netten met de kieuwen vast komen te zitten en verstrikt raken in het net. Staand want staat door middel van drijvers recht op in het water. Drie afbeeldingen van staand want zijn ingesloten als **bijlage 5**.

De vergunning met documentnummer 58477 geeft het recht om te vissen in de Maasmond, de Nieuwe Waterweg, het Calandkanaal en het Beerkanaal met 1 vissersvaartuig.

De vergunning met documentnummer 58448 geeft eveneens het recht om te vissen in de Maasmond, de Nieuwe Waterweg, het Calandkanaal, het Beerkanaal. Daarnaast mag er op grond van deze vergunning ook gevist worden in de Prinses Arianehaven en het Yangtzekanaal. Op basis van deze vergunning mag met 3 vissersvaartuigen worden gevist.

Bij brief van 28 januari 2016 heeft cliënte bezwaar gemaakt tegen voornoemde vergunningen. Een kopie van het bezwaarschrift is ingesloten als **bijlage 6**.

De Staatssecretaris nam op 20 mei 2016 twee besluiten op het bezwaar. Deze besluiten zijn bij het pro forma beroep ingesloten als bijlage 1 en 2.

Bij besluiten van 20 mei 2016 heeft de Staatssecretaris de bezwaren ongegrond verklaard en de vergunningen in stand gelaten.

Per brief van 29 juni 2016 heb ik namens cliënte beroep ingesteld bij uw rechtbank.

Cliënte kan zich niet verenigen met de besluiten op bezwaar. Zij is van mening dat de besluiten in strijd zijn met de wet, in het bijzonder met de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) en met (overige) (algemene) (rechts-)beginselen (van behoorlijk bestuur), de Flora-en faunawet, de Natuurbeschermingswet 1998, de Habitatrichtlijn en diverse verdragen.

III. Gronden van beroep

Cliënte verzoekt uw rechtbank hier als herhaald en ingelast te beschouwen al hetgeen zij reeds heeft aangevoerd in bezwaar.

In aanvulling hierop en in reactie op de besluiten op bezwaar, voert cliënte het volgende aan.

A. Onvoldoende kennis vergaren over de feiten

Cliënte is van mening dat de Staatssecretaris geen dan wel onvoldoende invulling heeft gegeven aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3:2 Awb omdat de Staatssecretaris geen informatie heeft verzameld met betrekking tot de relevante feiten. Ik licht dat hieronder toe.

Voorafgaand aan de verlening van de vergunningen is er geen enkel overleg geweest met cliënte, noch met de landelijke koepelorganisatie Sportvisserij Nederland. Hierdoor kan niet gezegd worden dat de Staatssecretaris heeft voldaan aan zijn verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3:2 Awb nu de Staatssecretaris er van op de hoogte is dat bij cliënte en de landelijke koepelorganisatie veel kennis en informatie aanwezig is over het gebied, de toegankelijkheid van het gebied voor sportvissers, de nadelige effecten van de vergunde visserij voor sportvissers, het belang van het gebied voor visbestanden in het algemeen en meer in het bijzonder het specifieke belang van het gebied voor bedreigde en beschermde trekvissoorten als de Zalm, Elft, Fint, Steur, Rijnhouting en Zeeforel en het specifieke belang van het gebied voor het zeebaarsbestand.

In de besluiten op bezwaar geeft de Staatssecretaris aan dat hij welbewust geen overleg heeft gepleegd met de hengelsportorganisaties omdat de vergunde visserij al vele jaren zou plaatsvinden in het gebied. Door cliënte is echter herhaaldelijk gemotiveerd aangegeven dat de visserij met staand want een nieuwe activiteit is omdat deze vorm van visserij – zelfs indien al eerder vergund – tot voor kort niet daadwerkelijk werd uitgeoefend. Cliënte ontvangt namelijk pas sinds het najaar van 2013 klachten over de vergunde visserij. Daarnaast is er al sprake van een uitbreiding van de vergunning, omdat het aantal gebieden waar gevist mag worden is toegenomen en er met drie in plaats van één boot gevist mag worden. De Staatssecretaris stelt in zijn besluit op bezwaar dat er slechts met één boot tegelijk gevist mag worden. Het is cliënte onbekend waarop hij deze bewering baseert, in de verleende vergunning wordt zo een beperking in ieder geval niet genoemd. Ook geeft de Staatssecretaris aan dat de visserij-intensiteit niet toeneemt. Cliënte is het hier niet mee eens. Het aantal meter staand want mag dan onveranderd zijn, door het toekennen van nieuwe visserijgebieden en het toestaan van meerdere boten kan er effectiever gevist worden. Het is niet voor niks dat de beroepsvissers om deze uitbreiding gevraagd hebben. Tot slot vormt niet de visserij-intensiteit, maar de in de doelstellingen van het beleid genoemde potentiële visserijdruk de maatstaf.

Maar zelfs al zou de visserij met staand want al langer plaatsvinden - quod non - dan nog ontslaat dit de Staatssecretaris er niet van om zich voorafgaand aan de vergunningverlening te vergewissen of er nieuwe informatie beschikbaar is. Dat geldt zeker hier waar door cliënte voorafgaand aan de vergunningverlening uitdrukkelijk is aangegeven dat er sprake is van nieuwe informatie. Deze informatie betreft sterke aanwijzingen dat een deel van het water dat mag worden bevestigd een opgroeigebied is voor jonge zeebaars en waarschijnlijk zelfs paaigebied is voor de zeebaars. Het is uiteraard niet verstandig in een paai- en opgroeigebied visserij toe te laten. Dit geldt eens te meer waar het zeebaarsbestand al jaren dramatisch achteruit gaat en op instorten staat. Ik kom hier later op terug.

De nieuwe informatie is met een zienswijze d.d. 27 juli 2015 (bijlage 13 van het bezwaarschrift) ter kennis gebracht van de Staatssecretaris. Met deze informatie lijkt niets gedaan; in plaats van rekening te houden met de belangrijke functies als opgroei- en mogelijk paaigebied van het Yangtzekanaal en de Prinses Arianehaven zijn beide wateren juist toegevoegd aan vergunning met documentnummer 58448, waar deze wateren voorheen niet in de vergunning waren opgenomen. De besluiten op bezwaar geven geen verklaring voor deze opmerkelijke uitbreiding van de vergunning.

Ook met betrekking tot de natuurwaarden in het gebied in de vorm van beschermde trekvis en zeehonden lijkt geen rekening gehouden. Tevens zijn de eventueel negatieve effecten op Natura 2000-gebieden zijn niet of onvoldoende onderzocht. Hier kom ik later op terug.

Gelet op het voorgaande heeft de Staatssecretaris naar de mening van cliënte niet, althans onvoldoende invulling gegeven aan de plicht om de nodige kennis te verzamelen omtrent de feiten alvorens een besluit te nemen (artikel 3:2 Awb).

Voor zover de Staatssecretaris bij de voorbereiding van het besluit wel voldoende informatie over de feiten heeft vergaard, blijkt dit niet uit de besluiten. De besluiten berusten hierdoor op een onvoldoende motivering en zijn daarmee in strijd met artikel 3:46 Awb.

B. Onvoldoende kennis vergaren over de af te wegen belangen

Cliënte is van mening dat de Staatssecretaris geen dan wel onvoldoende invulling heeft gegeven aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3:2 Awb omdat de Staatssecretaris geen informatie heeft verzameld met betrekking tot de af te wegen belangen, meer in het bijzonder de belangen van sportvissers die geraakt worden door de bestreden besluiten.

In het bezwaarschrift is aangegeven dat de sportvisserij een zeer belangrijke vorm is van recreatief medegebruik in het Rotterdamse havengebied. Zowel de Maasmond (met onder andere de stenen glooiing en de pier van Hoek van Holland), de Nieuwe Waterweg (Hoek van Holland tot en met Maassluis en de hele landtong van Rozenburg), het Calandkanaal (hele landtong van Rozenburg) en het Beerkanaal (verschillende locaties) behoren tot de beste plekken voor de zeevisserij in Nederland mede vanwege de goede toegankelijkheid.

Veel hengelsportverenigingen houden hier ook viswedstrijden; ruim 150 wedstrijden per jaar vinden hier plaats.

Ook zijn verschillende hengelsportwinkels in de regio voor een belangrijk deel van hun inkomsten afhankelijk van sportvissers die - vanuit het hele land - naar het Rotterdamse havengebied komen om daar te vissen. Jaarlijks bezoeken circa 100.000 unieke sportvissers het Europoort en Maasvlakte-gebied dat daarmee het belangrijkste zeevisgebied van Nederland is voor sportvissers.

Sinds eind mei 2014 ontvangt Sportvisserij Zuidwest Nederland vrijwel dagelijks telefonisch en per e-mail klachten over de overlast die wordt ondervonden doordat de netten van de vergunninghouders veelal op minder dan 25 meter uit de kant worden gezet. Daarmee is het nagenoeg onmogelijk en in elk geval niet meer zinvol voor een sportvisser om ter plaatse nog te vissen. Dit doet zich voor van maart tot en met oktober omdat in die periode vrijwel dagelijks wordt gevestigd met staand want. Daarna is het voor de beroepsvissers niet meer rendabel omdat de meeste zeebaarzen eind oktober wegtrekken.

Voor zover de Staatssecretaris in zijn besluit op bezwaar stelt dat vergunningen al sinds de jaren negentig zijn afgegeven wordt deze bewering niet onderbouwd door enig bewijs.

Met de onderhavige vergunningen worden van maart tot en met oktober de feitelijke mogelijkheden voor 100.000 sportvissers om te vissen dus enorm beperkt. Uit niets blijkt dat de Staatssecretaris de nodige kennis heeft vergaard over de belangen van deze 100.000 unieke sportvissers.

Tevens lijkt de Staatssecretaris onvoldoende kennis vergaard te hebben omtrent de belangenafweging tussen de vergunde visserij en het internationale belang van de Europoort voor beschermde trekvis. Ik kom hier later op terug.

Gelet op het voorgaande heeft de Staatssecretaris naar de mening van cliënte niet, althans onvoldoende invulling gegeven aan de plicht om de nodige kennis te verzamelen omtrent de af te wegen belangen alvorens een besluit te nemen (artikel 3:2 Awb).

Voor de Staatssecretaris bij de voorbereiding van het besluit wel voldoende informatie over de af te wegen belangen heeft vergaard, blijkt dit niet uit de besluiten. De besluiten berusten hierdoor op een onvoldoende motivering en zijn daarmee in strijd met artikel 3:46 Awb.

C. Geen belangenafweging

Tegenover het financiële belang van 2 visserijbedrijven staan:

- de commerciële belangen van hengelsportwinkeliers en groothandels en verhuurders van accommodaties;
- belangen op het gebied van werkgelegenheid bij voornoemde bedrijven en cliënte;
- de belangen van 100.000 unieke sportvissers die ernstig worden beperkt in de mogelijkheden hun hobby uit te oefenen.

Uit de besluiten blijkt niet of de Staatssecretaris deze belangen heeft meegewogen en zo ja, op welke wijze deze belangen zijn afgewogen. Hiermee is het besluit naar het oordeel van cliënte genomen in strijd met artikel 3:4 Awb.

Daarnaast blijkt uit niets dat de Staatssecretaris de belangen van de beschermde trekvis die voor de Europoort afhankelijk zijn heeft meegewogen. Hetzelfde geldt voor beschermde zeezoogdieren en Natura 2000-gebieden. Ik kom hier later op terug.

D. Nadelige gevolgen zijn onevenredig

Zoals hierboven is aangegeven mag er op grond van de vergunning met documentnummer 58448 nu ook gevist worden in gebieden die dienen als opgroeigebied en waarschijnlijk zelfs als paaigebied voor de zeebaars. Er is derhalve sprake van ecologische schade als gevolg is van de vergunningen. Schade die des te ernstiger is omdat het zeebaarsbestand al jaren dramatisch achteruit gaat en zelfs op instorten staat. De deskundigen van ICES adviseren daarom voor 2017 het vissen op zeebaars volledig stil te leggen om volledige instorting van het bestand te voorkomen. Ik kom hierna op terug.

Gelet op het voorgaande en het feit dat deze ecologische schade eenvoudig voorkomen kan worden door die gebieden uit te sluiten die van groot belang zijn voor het herstel van het zeebaarsbestand zoals de gebieden die dienen als opgroeigebied en waarschijnlijk zelfs als paaigebied voor de zeebaars, brengt naar het oordeel van cliënte met zich mee dat de nadelige gevolgen van de vergunningen onevenredig zijn.

Ook de hierboven genoemde belangen van derden waaronder werkgelegenheid bij derden en de belangen van 100.000 unieke sportvissers die ernstig worden beperkt in de mogelijkheden om hun hobby uit te oefenen doordat:

- het vissen feitelijk op veel plaatsen onmogelijk is geworden;
- door de vergunninghouders gevangen vis niet meer beschikbaar is voor sportvissers

brengt mee dat de nadelige gevolgen van het onderhavige besluit onevenredig zijn, zoals bedoeld in het tweede lid van artikel 3:4 Awb. Dit geldt eens te meer nu een belangrijk deel van deze nadelige gevolgen eenvoudig beperkt zouden kunnen worden door het opnemen van voorwaarden in de vergunningen bijvoorbeeld in de vorm van zonerings.

Ook nadelige gevolgen voor beschermde trekvisen zijn onevenredig. Hetzelfde geldt voor significant negatieve effecten voor Natura 2000-gebieden. Hier kom ik later op terug.

E. Strijd met artikel 4:84 Awb

Art. 4:84 Awb verplicht de Staatssecretaris te handelen overeenkomstig de eigen beleidsregels. Cliënte is van mening dat met de uitgifte van de onderhavige vergunningen in strijd wordt gehandeld met het beleid zoals vastgelegd in het Beleidsbesluit "Vast en Zeker" (**bijlage 7**), meer in het bijzonder ten aanzien van de volgende uitgangspunten:

- a. het herstel van migrerende vissoorten (pag. 3) en het bevorderen vrije vismigratie langs de kust (pag. 12 "Vast en Zeker");
- b. afstemming van de visserij op andere functies van de kustwateren zoals het toenemende belang van de kustwateren voor de sportvisserij (pag. 4) en het beperken van hinder voor de sportvisserij (pag. 12);
- c. de visserij moet duurzaam zijn en in balans met ecologische waarden van het kust-ecosysteem (pag. 4, 8) en dient rekening te houden met het ecologisch belang van de kustzone als opgroeigebied, overgangszone van zoet naar zout welk belang steeds groter wordt;
- d. reductie van de potentiële visserijdruk (pag. 8);
- e. ten aanzien van de Maasmonding/Europoortgebied is overeengekomen dat de huidige visserij-intensiteit in elk geval niet zal uitbreiden (pag. 10);
- f. toetsing aan de NB-wet en/of Vogel- en Habitatrichtlijn (pag. 8).

Ad a.

De Maasmonding / Nieuwe Waterweg, vormt de enige open overgang van zout naar zoet water in Nederland. Vanuit zee vormt dit gebied een trechter waardoor beschermde soorten als de Atlantische Steur, Fint, Elft, Rijnhouting, Zeeforel en Atlantische Zalm naar de paaigronden stroomopwaarts in de rivieren kunnen zwemmen. Deze beschermde vissoorten komen daarom juist in dit gebied veelvuldig voor. Volgens het rapport van ATKB voor Rijkswaterstaat Zuid-Holland 20110414/001 van mei 2011 trok 65-35 % van de salmoniden via de Nieuwe Waterweg het zoete water in op weg naar hun paaigronden. Ook in het Masterplan trekvisen in de Rijn erkent de Internationale Commissie ter Bescherming van de Rijn de Nieuwe Waterweg als belangrijkste toegangspoort voor trekvisen die de Rijn op willen migreren. Juist in het onderhavige gebied zouden deze vissoorten dan ook ten volle beschermd moeten worden gelet op de beleidsdoelstelling tot bestandsherstel van migrerende vissoorten.

Hierbij worden de relevante pagina's 1 en 4 t/m 10 van rapport 20110414/001 overlegd als **bijlage 8**. Ook zal pagina 1 en 7 van het Masterplan trekvisen in de Rijn van de Internationale Commissie ter Bescherming van de Rijn (ICBR) worden overlegd en wel als **bijlage 9**.

Gelet op de doelstelling om sterfte van migrerende vissoorten in het kustwater te beperken is in 2005 onderzoek gestart naar de effecten van de visserij met vaste vistuigen op de populatie van migrerende vissoorten bij zoet/zout-overgangen in de kustwateren door het RIVO (pag. 17 Vast en Zeker). De uitkomsten van dat onderzoek staan in het rapport van Wageningen Imares met nummer C039/08 van mei 2008 met de titel "Bijvangst van salmoniden en overige trekvisen vanuit een populatieperspectief". De uitkomst hiervan luidt:

"Bovenstaande in overweging nemende is de sterfte van salmoniden in de staand want visserij naar verwachting zeer hoog".

Hierbij worden de relevante pagina's 36 en 37 van rapport C039/08 overgelegd als **bijlage 10**.

De onderhavige vergunningen staan haaks op dit uitgangspunt omdat de visserij met staand want helaas niet selectief is, zodat alle vissoorten dus ook de beschermde trekvissoorten omkomen in staand want.

De Staatssecretaris is van mening dat de bovenstaande bronnen selectief geïnterpreteerd zijn en geen aanleiding geven om aan te nemen dat staand want een serieuze bedreiging voor trekvisserij in de Europoort is. Om deze reden wijst cliënte de Staatssecretaris tevens op rapport C082/11 van IMARES. Hierin wordt aangegeven dat de mortaliteit van salmoniden in staand want tussen de 80 en 100% ligt en dat de vangkansen van salmoniden (andere nog algemener voorkomende soorten als Fint daargelaten) in de Europoort en het Haringvliet het hoogste zijn. Het rapport C082/11 van IMARES wordt bijgevoegd als **bijlage 11**.

In december 2014 stuurde Der Atlantische Lachs e.V. een "brandbrief" aan eurocommissaris Karmenu Vella vanwege de grootschalige sterfte aan trekvisserij bij de staand want visserij in Nederland terwijl in Duitsland miljoenen euro's zijn uitgegeven om de zalm en andere trekvisserij terug te brengen in de Rijn. Deze brief is bij het bezwaarschrift gevoegd als bijlage 5.

In zijn besluit op bezwaar geeft de Staatssecretaris aan dat de bovengenoemde brief van Der Atlantische Lachs uitgaat van onjuiste feiten. Dit is niet het geval. Der Atlantische Lachs noemt een aantal visserijen waaronder de die met staand want in de Europoort. Het gedeelte over de onbeperkte visserij slaat op de Biesbosch, waar inderdaad vergunningen zonder quotering zijn afgegeven. Alinea vijf van bovengenoemde brief ziet toe op de visserij in de Europoort. Deze informatie is volstrekt juist.

Ad b.

Op pag. 4 van "Vast en zeker!" wordt expliciet onderkend dat het belang van de kustwateren voor de recreatie zoals de sportvisserij zal toenemen. Hieruit volgt, zo blijkt uit pag. 4:

"De visserij met vaste vistuigen dient dus blijvend haar activiteiten af te stemmen op nieuwe en bestaande functies en op de nieuwe eisen die het kustecosysteem stelt".

Op pag. 12 is expliciet vermeld dat hinder voor de sportvisserij beperkt moet worden. In dezelfde alinea is aangegeven:

"Op grond van een specifieke belangenafweging zullen in dergelijke gevallen voorwaarden worden geformuleerd".

Voorafgaand aan de vergunningverlening heeft geen enkele vorm van afstemming met de sportvisserijsector plaatsgevonden. Van een afweging van belangen op dit punt is niet gebleken terwijl in de onderhavige vergunningen ook geen voorwaarden zijn opgenomen om hinder voor sportvissers te voorkomen of in elk geval te beperken. Hierdoor zijn de vergunningen in strijd met artikel 4:84 Awb.

Dit geldt eens te meer nu het onderhavige gebied maar beperkt toegankelijk is voor sportvissers en de netten van de vergunninghouders vaak juist op die plekken staan waar sportvissers kunnen komen terwijl overlast eenvoudig te voorkomen zou zijn door hiertoe een aantal voorwaarden op te nemen in de vergunningen. Te denken valt aan voorwaarden die bepalen dat het staand want een bepaalde afstand uit de kant moet worden geplaatst en voor sportvissers belangrijke / toegankelijke plaatsen uit te zonderen. Zo is bijvoorbeeld de noordkant van de Nieuwe Waterweg niet of nauwelijks toegankelijk voor sportvissers, maar staan de netten juist vaak aan de zuidzijde van de Nieuwe Waterweg die voor sportvissers van groot belang is omdat hier vanaf de kant gevist kan worden.

Ad c.

Op pag. 4 (midden) van "Vast en zeker !" wordt gesteld dat de bescherming van de natuurwaarden van het kustecosysteem een belangrijke prioriteit is in het rijksbeleid en dat het ecologisch belang van de kustzone als **opgroeigebied**, overgangszone van zoet naar zout en als karakteristiek ecosysteem steeds groter wordt.

Op pag. 8 van "Vast en zeker !" is als **hoofddoelstelling** geformuleerd:

*"De visserij met vaste vistuigen wordt uitgevoerd door beroepsmatige en recreatieve vissers. De uitvoering van **de visserij is duurzaam en in balans met de ecologische waarden** van het kust-ecosysteem. De beroepsgroep is in staat haar verantwoordelijkheid te nemen.*

Om deze beleidsdoelstelling te bereiken zet het nieuwe beleid in op:

- (...)
- *verkrijgen van inzicht over de ecologische gevolgen van de diverse vormen van staand want visserij*
- (...)"

Onderaan op pag. 8 is vermeld:

"Mocht blijken dat substantiële schade wordt aangericht aan de bedoelde natuurwaarden dan zullen, in overleg met de sector en betrokken maatschappelijke organisaties, maatregelen worden overwogen om deze effecten teniet te doen of te verminderen".

Vergunningen mogen dus alleen worden verleend als blijkt dat er geen ecologische bezwaren zijn tegen het vissen met staand want.

N.B. artikel 33 van de Uitvoeringsregeling visserij dat de wettelijke basis is voor de onderhavige vergunningen, bepaalt in het eerste lid:

"Bij het verlenen van vrijstellingen of ontheffingen alsmede bij het daaraan verbinden van voorschriften en het verlenen onder beperkingen, als bedoeld in (...) wordt mede rekening gehouden met de belangen van de natuurbescherming".

Opgroeigebied

Het beleid onderkent het specifieke belang van het kustecosysteem als opgroeigebied. Hiermee is volgens cliënte onverenigbaar dat de vergunning met documentnummer 58448 ten opzichte van de voorgaande vergunning is uitgebreid met wateren die zeer waarschijnlijk dienen als opgroeigebied en waarschijnlijk zelfs als paaigebied voor de uiterst kwetsbare zeebaars.

Zoals hierboven al is aangegeven vormt de vergunde visserij een ernstige bedreiging voor het zeebaarsbestand doordat ook in opgroeigebied en waarschijnlijk zelfs paaigebied voor de zeebaars mag worden gevestigd. Volgens internationale deskundigen is de zeebaarspopulatie inmiddels al onder verantwoorde biologische grenzen gekomen waardoor volledige instorting van het bestand dreigt, zoals hierna nog zal worden onderbouwd.

Ecologische gevolgen

Als het gaat om de ecologische waarden van staand want, spelen verder nog vragen als:

- laten de visbestanden waarop wordt gevestigd deze mate van bevissing wel toe;

- blijft er voldoende vis over voor visetende vogels en zoogdieren.

Ook gaat het om vragen naar de omvang van de sterfte van vissoorten:

- waarvoor op grond van de Visserijwet 1963 een terugzetplicht geldt;
- die op de Rode Lijsten zijn opgenomen;
- die zijn beschermd op basis van de Natuurbeschermingswet 1998 en;
- die zijn beschermd op grond van de Flora- en faunawet.

Uit het reeds genoemde rapport C039/08 van Imares van mei 2008 blijkt dat de sterfte van salmoniden in de staand want visserij naar verwachting zeer hoog is. Voor andere vissoorten is dat helaas niets anders. De bescherming die beoogd wordt met de terugzetverplichting voor zalm, zeeforel, elft en fint die geldt op grond van de Visserijwet 1963 is bij de visserij met staand want daardoor illusoir.

Met de staand want visserij is ook de bescherming van de steur en houting op basis van de Flora- en faunawet in het geding.

De verwijzing naar het rapport van Witteveen + Bos door de Staatssecretaris in het besluit op bezwaar waaruit zou blijken dat de visstand in het gebied goed is en geen tekenen van overbevissing laat zien is in dit kader irrelevant; dit rapport heeft betrekking op een visstandsonderzoek naar zoetwatervissen. De zoute wateren zijn in dat onderzoek expliciet buiten beschouwing gelaten zoals duidelijk blijkt uit pagina 8 en 9 van het rapport. Logischerwijs is op pagina 10 van het rapport ook vermeld dat op het Hartelkanaal en de Nieuwe Waterweg de hoeveelheid vis van de bemonsterde (zoetwater)vissoorten het laagste is. Als **bijlage 12** worden de pagina's 1,2 en 8 – 10 uit het rapport van Witteveen + Bos overgelegd.

Ad d.

Tot het najaar van 2013 ontving cliënte geen klachten van sportvissers over het vissen met staand want in het Europoort gebied. Vanaf mei 2014 werden dagelijks klachten ontvangen dat het vissen op veel plaatsen onmogelijk was door de visserij met netten. Dit lijkt er op te wijzen dat de onderhavige vergunningen pas sinds 2013 zijn uitgegeven. Bij telefonische navraag bij het Ministerie van Economische Zaken medio 2014, werd medegedeeld dat de onderhavige vergunningen sinds 2009 worden uitgegeven. Er van uitgaande dat uitgifte sinds 2009 plaatsvindt, is er sprake van strijd met de beleidsdoelstelling uit "Vast en zeker!" om de potentiële visserijdruk te reduceren (pag. 8 "Vast en zeker").

Ten aanzien van de vergunning met documentnummer 58448 is in elk geval sprake van een toename van de potentiële visserijdruk omdat op grond van de voorgaande vergunning (bijlage 6 van het bezwaarschrift) slechts mocht worden gevist met 1 boot. Volgens de nu verleende vergunning mag er met 3 boten worden gevist waarmee de potentiële visserijdruk is vergroot. Dit staat haaks op de onderhavige beleidsdoelstelling. De stelling van de Staatssecretaris in het besluit op bezwaar dat de vergunninghouder slechts één vaartuig tegelijk zou mogen gebruiken, doet aan het voorgaande niet af nu die voorwaarde niet in de vergunning zelf is opgenomen en daarmee geen onderdeel uitmaakt van de vergunning, zodat hierop niet kan worden gehandhaafd.

Ook het feit dat de vergunning met documentnummer 58448 ten opzichte van de voorgaande vergunning is uitgebreid met een aantal wateren is onverenigbaar met de beleidsdoelstelling de potentiële visserij druk te reduceren. Hoewel de totaal toegestane lengte aan netten niet is uitgebreid is voor de nieuw toegekende wateren - Prinses Arianehaven en het Yangtzekanaal – hoe dan ook sprake van een toegenomen visserijdruk.

Ad e.

Specifiek voor de Maasmonding/Europoortgebied is vastgelegd dat de visserij-intensiteit voor dit gebied niet zal uitbreiden (pag. 10 "Vast en zeker"). Doordat de nu verleende vergunning met documentnummer 58448 is verruimd door toe te staan dat er nu met 3 boten mag worden gevist, is de potentiële visserij-intensiteit vergroot wat haaks staat op het beleidsuitgangspunt dat de visserijintensiteit in de Maasmonding/Europoort niet zal uitbreiden. Hetzelfde geldt voor het feit dat de wateren waar gevist mag worden, in vergunning 58448 is uitgebreid. De visserij-intensiteit is dus per definitie uitgebreid voor die gebieden die voorheen niet opgenomen waren in de vergunning. Daarnaast kan met drie boten intensiever gevist worden met eenzelfde hoeveelheid vistuig.

Ad f

Op pag. 8 van "Vast en zeker !" is als **hoofddoelstelling** geformuleerd:

"De visserij met vaste vistuigen wordt uitgevoerd door beroepsmatige en recreatieve vissers. De uitvoering van de visserij is duurzaam en in balans met de ecologische waarden van het kust-ecosysteem. De beroepsgroep is in staat haar verantwoordelijkheid te nemen.

Om deze beleidsdoelstelling te bereiken zet het nieuwe beleid in op:

- (...)
- *Toetsing aan de NB-wet en/of Vogel- en Habitatrichtlijn*
- (...)"

N.B. Artikel 33 van de Uitvoeringsregeling visserij dat de wettelijke basis is voor de onderhavige vergunningen, bepaalt in het eerste lid:

"Bij het verlenen van vrijstellingen of ontheffingen alsmede bij het daaraan verbinden van voorschriften en het verlenen onder beperkingen, als bedoeld in (...) wordt mede rekening gehouden met de belangen van de natuurbescherming".

Uit de vergunning afgifte door de Staatssecretaris blijkt op geen enkele wijze dat er rekening gehouden is met de belangen van natuurbescherming. Van enige toetsing aan de NB-wet en/of Vogel- en Habitatrichtlijn lijkt dan ook geen sprake en dit is –zeker in de monding van de Rijn- wel noodzakelijk.

Ad f 1) Soortenbescherming Habitatrichtlijn

De Europoort vormt met de Nieuwe Waterweg als slagader een buitengewoon belangrijke migratieroute voor verschillende trekvisserijen. Dit gebied is niet alleen van nationaal belang, maar vormt tevens de toegangspoort voor trekvispopulaties uit Zwitserland, Frankrijk, Duitsland en Luxemburg. Van de trekvissoorten die van deze route gebruik maken zijn de Atlantische Steur (*acipenser sturio*) en Rijnhouting (*coregonus oxyrinchus*) opgenomen als prioritaire soort in de Habitatrichtlijn. Daarnaast wordt de Atlantische steur in bijlage IV vermeld en komt op grond daarvan in aanmerking van de hoogst mogelijke bescherming. Tevens worden de Elft, Fint, Rijnhouting, Zalm en Rivierprik in bijlage V van de Habitatrichtlijn vermeld. Van deze soorten maakt vooral de Zalm gebruik van het gebied als migratieroute en vormt de Europoort zowel een migratieroute als een leefgebied voor Fint, Rijnhouting, Elft en Steur. Voor de Fint vormt de Europoort zelfs het belangrijkste leefgebied van Nederland.

Geen van de hierboven genoemde vissoorten verkeert in een gunstige staat van instandhouding, sterker nog, de staat van instandhouding is voor de meeste soorten zeer ongunstig.¹ Het is dan ook

¹ Zie hiervoor de Profielendocumenten van de betreffende soorten op:

<http://www.synbiosys.alterra.nl/natura2000/gebiedendatabase.aspx?subj=profielen>

onbegrijpelijk dat de Staatssecretaris, zonder rekening te houden met deze beschermde soorten, vergunningen heeft afgegeven voor een manier van vissen die in potentie zeer negatieve effecten kan hebben voor bovengenoemde soorten (rivierprik uitgezonderd).

Naast trekvissoorten komen ook de door de Habitatrichtlijn beschermde Bruinvis, Gewone- en Grijze zeehond in het Europoort gebied voor. Ook deze dieren verkeren in een ongunstige staat van instandhouding.² Voor deze zeezoogdieren is de visserij met vaste vistuigen waar in dit geval vergunningen voor zijn verleend erg gevaarlijk, nu de dieren in deze netten kunnen blijven steken en verdrinken. Uit de vergunning afgifte blijkt wederom op geen enkele wijze dat de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met bovengenoemde beschermde diersoorten.

Ad f 2) Gebiedenbescherming Habitatrichtlijn

In de omgeving van de Europoort liggen enkele Natura 2000-gebieden. Voor de meeste van deze gebieden zal het besluit tot vergunning afgifte door de Staatssecretaris geen negatieve effecten opleveren. Voor enkele Natura 2000-gebieden bestaat er echter wel een reële kans dat zich significant negatieve effecten voor doen.

Voor soorten die in bijlage II van de Habitatrichtlijn genoemd worden dienen speciale beschermingszones aangewezen te worden. Dit is onder meer het geval voor de trekvissoorten Elft, Fint, Rijnhouting, Rivierprik, Steur, Zalm en Zeeprik. Zo is het Natura 2000-gebied de Voordelta, grenzend aan de Europoort, aangewezen als speciale beschermingszone voor de Elft, Fint, Rivierprik en Zeeprik. In de beschrijving³ van het gebied wordt aangegeven dat de Voordelta het belangrijkste zeegebied voor trekvissen is.

“Daarnaast is de Voordelta, dankzij de ligging bij de monding van de grote rivieren, het belangrijkste zeegebied voor de trekvissen die in de Habitatrichtlijn worden genoemd, zoals Houting, Zeeprik, Zalm en Fint.”

Aangezien de trekvissen voor hun voortbestaan afhankelijk zijn van zoetwater dienen de vissen die opgroeien in de Voordelta in de meeste gevallen via het Europoortgebied en de Nieuwe Waterweg stroomopwaarts te migreren. Hierin kunnen zij uitermate hard getroffen worden door het staand want waar vergunningen voor afgegeven zijn. Deze trekvissen migreren namelijk stroomopwaarts dicht langs de bodem bij de oever waar de stroming het zwakste is en waar ook de meeste netten staan opgesteld. Daarnaast zijn de Elft, Fint, Atlantische Steur, Rijnhouting en Zalm door hun vorm uitermate ‘geschikt’ om het staand want verstrikt te raken en te sterven. Dit in combinatie met het feit dat de zoet-zoutovergangen zoals de Europoort niet alleen migratieroutes zijn, maar ook opgroeigebieden vormen voor Fint, Elft, Rijnhouting en Steur en Zeeforel heeft er toe geleid dat bijvoorbeeld Denemarken de visserij met kieuwnetten zoals staand want in dit soort gebieden niet toestaat.⁴

Naast de voorgenoemde trekvissoorten is de Voordelta ook aangewezen voor de Gewone- en Grijze zeehond. Vooral de Gewone zeehond komt in flinke aantallen voor in delen van de Europoort, met name op het Zeehonden- of Beereiland in de monding van het Beerkanaal. Voor deze soort geldt een uitbreidingsdoelstelling in de Voordelta. Het is dan ook onbegrijpelijk dat de Staatssecretaris vergunningen heeft afgegeven zonder rekening te houden met de negatieve externe effecten die dit kan hebben op het aangrenzende Natura 2000-gebied de Voordelta.

De vergunningverlening heeft niet alleen grote gevolgen voor het Natura 2000-gebied Voordelta, ook andere speciale beschermingszones kunnen negatieve effecten ondervinden van de vergunde stand wantvisserij in de Europoort. Trekvissoorten zoals de Zalm en Fint kunnen stroomopwaarts gelegen Natura 2000-gebieden zoals de Biesbosch (Fint en Zalm) en Siegaue und Siegmündung (Zalm) in veel gevallen alleen bereiken via de Nieuwe waterweg. Omdat paaipopulaties bij soorten als Zalm uit slechts enkele tientallen tot honderden individuen per rivier bestaan kunnen enkele gevangen vissen

² Idem

³ Te raadplegen op:

<http://www.synbiosys.alterra.nl/natura2000/gebiedendatabase.aspx?subj=n2k&groep=2&id=n2k113>

⁴ <https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=77702>

al een aderlating en een significant negatief effect opleveren. Om die reden identificeert de ICBR in het Masterplan Trekvissen in de Rijn visserij als een gevaar voor de instandhouding van trekvispopulaties en adviseert een reductie van de visserijdruk, met name op de plaatsen waar zich bij de trek veel vissen verzamelen. De Europoort is per definitie een plek waar zich tijdens de trek veel vissen verzamelen. Cliënte is dan ook van mening dat het advies van de ICBR zou moeten worden opgevolgd en vindt het met oog op het bovenstaande onbegrijpelijk dat de Staatssecretaris vergunningen heeft afgegeven voor de visserij met staand want in een gebied dat van internationaal belang is voor trekvissoorten.

Pagina 2 en 19 van ICBR rapport 179 Masterplan Trekvissen in de Rijn zullen als **Bijlage 13** worden onderlegd

F. Strijd met rechtszekerheid door niet opnemen van geldende voorwaarden

Door het niet opnemen van de voorwaarden in de vergunning dat vergunninghouder met documentnummer 58448 slechts met één vaartuig tegelijk mag vissen, is deze voorwaarde niet kenbaar. De vergunning is daardoor in strijd met de rechtszekerheid.

Door het niet opnemen in de vergunning van een voorwaarde kan hierop ook niet worden gehandhaafd, wat eveneens strijd oplevert met de rechtszekerheid. Dat handhaving op deze belangrijke voorwaarde niet mogelijk is, raakt alle eerder genoemde belangen van derden waaronder de belangen van cliënte.

Hetzelfde geldt voor het feit dat in de vergunningen geen minimum maaswijdte is opgenomen. Volgens het besluit op bezwaar geldt volgens een bijlage bij een bepaalde verordening bij het vissen op zeebaars een minimum maaswijdte van 90 millimeter en zouden de vergunninghouders daarom geen kleinere maaswijdtes mogen gebruiken. De vergunningen bepalen echter niet dat zij betrekking hebben op het vissen op zeebaars. Met de huidige vergunningen mag dus op alle vissoorten worden gevestigd en dus geldt er ook geen minimum maaswijdte. Om de vangst van ondermaatse zeebaars te voorkomen – wat de intentie is van de Staatssecretaris - zal dus in de vergunningen zelf moeten worden opgenomen dat er een minimum maaswijdte geldt van 90 millimeter.

Overigens betwijfelt cliënte ten eerste of met een maaswijdte van 90 of 110 millimeter wordt voorkomen dat ondermaatse zeebaars (kleiner dan 42 centimeter) vastraakt in staand want.

Het is mooi dat de beroepsvissers zelf aangeven dat zij niet vissen met staand want met een kleinere maaswijdte dan 110 millimeter, maar dit wordt nergens geborgd. De huidige vergunning biedt de mogelijkheid om met aanzienlijke kleinere maaswijdtes te vissen. De vergunning en daarin opgenomen voorwaarden dienen getoetst te worden en niet de ongeborgde beloften van een van de partijen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat de Staatssecretaris een maaswijdtes heeft opgenomen in de huidige vergunning.

G. Zeebaars

Bijzondere aandacht verdient de situatie van de zeebaars. Uit de besluiten op bezwaar blijkt dat de vergunningen tot doel hebben om het vissen op zeebaars toe te staan. Zoals in het bezwaarschrift uitvoerig is onderbouwd en gedocumenteerd staat het zeebaarsbestand volgens wetenschappers al jaren onder (te) grote (visserij)druk en is de trend al jaren neerwaarts gericht en uiterst zorgwekkend.

Zo constateerde de International Council for the Exploration of the Sea (ICES) in haar vangstadvisie voor 2014 (**bijlage 14**) dat de visserijdruk op zeebaars sinds eind jaren '80 blijft toenemen en dat de

omvang van het bestand sinds 2005 sterk afneemt. ICES adviseerde voor 2014 een maximale vangst van 2,7 duizend ton zeebaars (in 2012 werd nog 4 duizend ton gevangen).

In het advies voor 2015 (**bijlage 15**) constateerde ICES een verdere afname van het bestand door hoge visserijsterfte en weinig jonge aanwas. ICES adviseerde daarom de zeebaarsvangsten drastisch te verminderen en zo snel mogelijk een beheerplan op te stellen. Het advies voor 2015 is een maximale vangst van 1.155 ton zeebaars.

Naast de brieven die bij het bezwaarschrift zijn overgelegd is ook het antwoord van de Staatssecretaris in de brief van 10 juli 2015 aan de Tweede Kamer (kenmerk DGAN-ELVV / 15096320) illustratief over de zorgwekkende situatie van het zeebaarsbestand. In deze brief gaat de Staatssecretaris op pagina 9 (**bijlage 16**) in op de diverse noodmaatregelen die de Europese Commissie heeft afgekondigd. De Staatssecretaris geeft daarbij aan dat voor 2016 en later aanvullende maatregelen nodig zijn om het zeebaarsbestand op verantwoord niveau te krijgen.

In het advies voor 2016 (**bijlage 17**) d.d. 1 juli 2015 stelt ICES dat een beheerplan voor de zeebaars noodzakelijk is om de visserijsterfte te verminderen. De paaistand neemt sterk af en het bestand bevindt zich onder het voorzorgniveau, terwijl de Blim (Biologische limiet) gevaarlijk dicht wordt benaderd zo blijkt uit het advies. ICES adviseert voor 2016 een maximale vangst van 541 ton zeebaars. Dit betekent opnieuw een halvering van het quotum net als in 2015 gebeurde ten opzichte van het quotum in 2014.

In de brief van 4 december 2015 (**bijlage 18**) gaat de Staatssecretaris in op de "drastische maatregelen" die de Europese Commissie voorstelt voor het behoud van het zeebaarsbestand: alle gerichte visserij op zeebaars in de eerste helft van 2016 sluiten en in de tweede helft een maximale aanvoer van 1.000 kilogram per visser. De Staatssecretaris noemt de maatregelen "pijnlijk, maar noodzakelijk".

Hoewel de zeebaars dus in een "erbarmelijke staat" verkeert zoals de Staatssecretaris het zelf noemt in zijn brief van 4 juni 2015 (deze brief is als bijlage 11 bij het bezwaarschrift gevoegd) geeft de Staatssecretaris op 17 december 2015 de onderhavige vergunningen uit, op grond waarvan elke dag met 4 boten met in totaal 5 kilometer staand want mag worden gevist. Een hoeveelheid / lengte aan netten die zeer groot is in verhouding tot de wateren die mogen worden bevestigd zoals blijkt uit een overzichtskaart van het gebied (**bijlage 19**). Zo zou de Nieuwe Waterweg met deze hoeveelheid netten ruim vier keer dichtgezet kunnen worden.

In het licht van het voorgaande is cliënte van mening dat de Staatssecretaris niet, althans niet zonder nadere motivering, in redelijkheid heeft kunnen besluiten tot afgifte van de onderhavige vergunningen. Dit geldt eens te meer nu één van beide vergunningen is uitgebreid met de Prinses Arianehaven en het Yantzekanaal, wateren die dienen als opgroeigebied voor jonge zeebaars en waarschijnlijk zelfs paaigebied vormen. Dat het op zijn minst onwenselijk is om in een opgroeigebied van een vissoort te vissen waarmee het dramatisch is gesteld, is door cliënte aangegeven in de zienswijze op de voorgenomen uitbreiding van vergunning 58448 (bijlage 13 van het bezwaarschrift).

De overweging van de Staatssecretaris in zijn besluiten op bezwaar ten aanzien van de zeebaarsproblematiek is:

"Op dit moment bestaat er echter voor mij geen aanleiding om over te gaan om verder beperkende vangstmaatregelen ten aanzien van beroeps- en/of sportvissers te treffen".

Naar het oordeel van cliënte kan deze overweging de besluiten op dit punt niet dragen gelet op de zeer zorgelijke situatie van het zeebaarsbestand ten tijde van het nemen van de besluiten op bezwaar.

N.B. ICES adviseerde op 30 juni 2016 (**bijlage 20**) om voor 2017 de visserij op zeebaars volledig te stoppen omdat de hoeveelheid geslachtsrijpe zeebaars inmiddels onder de Biologische limiet (Blim) is gezakt.

H. Strijdigheid met Flora- en faunawet

Omdat netten niet selectief zijn worden hiermee ook vissen gedood van soorten die zijn beschermd op grond van de Flora- en faunawet zoals de steur en houting. Met de onderhavige vergunningen wordt dus met zekerheid inbreuk gemaakt op de bescherming die de Flora- en faunawet beoogt te bieden.

In de besluiten op bezwaar stelt de Staatssecretaris dat sprake is van een overtreding van artikel 9 van de Flora- en faunawet als het vangen van beschermde diersoorten redelijkerwijs voorzienbaar is. Die voorzienbaarheid is hier niet aanwezig volgens de Staatssecretaris omdat het slechts zou gaan om incidentele gevallen.

Cliënte kan de Staatssecretaris hierin niet volgen. Staand want vist niet selectief dus de kans dat hierin beschermde vissen vast komen te zitten is nagenoeg 100% en is dus voorzienbaar waarbij de kans op overleving van de vis minimaal is zoals ook is aangegeven in het eerder genoemde rapport van Imares Wageningen met nummer C039/08 op pag. 36 (bijlage 10).

Zoals in het bezwaarschrift is aangegeven lijkt van enige afweging ten aanzien van de zeer grote kans op overtreding van de Flora- en faunawet geen sprake terwijl vanwege de grote kans op overtreding een onderzoek naar de effecten van het vissen met staand want op beschermde soorten voor de hand zou liggen mede gelet op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State d.d. 19 november 2014 (uitspraak 201404288/1/A3).

Uit die uitspraak volgt naar het oordeel van cliënte dat met het verlenen van de onderhavige vergunningen zonder nader onderzoek naar de sterfte van soorten die zijn beschermd op grond van de Flora- en faunawet in strijd met de vereiste zorgvuldigheid als bedoeld in artikel 3:2 Awb.

In het bezwaarschrift is aangevoerd dat uit de zojuist genoemde uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State d.d. 14 januari 2015 (uitspraak 101405449/1/A3) kan worden afgeleid dat in casu een ontheffing nodig is van de Flora- en faunawet voor het vissen met staand want. Uit de vergunningen blijkt niet waarom de staatssecretaris van mening is de vergunningen desondanks kunnen worden verleend. Ook hierdoor is er bij het verlenen van de onderhavige vergunningen gehandeld in strijd met de vereiste zorgvuldigheid, althans is het besluit op dit punt onvoldoende gemotiveerd.

De Staatssecretaris geeft in de besluiten op bezwaar aan dat de Flora- en faunawet een ander afwegingskader kent en hij daarom niet ingaat op de verboden van de Flora- en faunawet. Cliënte is echter van mening dat in het kader van een zorgvuldige besluitvorming de Staatssecretaris rekening houdt met andere relevante wetgeving en geen besluiten neemt die haaks staan op andere wetgeving zoals in casu de Flora- en faunawet.

Conclusie

Cliënte is van mening dat de besluiten op bezwaar niet in stand kunnen blijven en verzoekt de besluiten op bezwaar te vernietigen, haar bezwaren alsnog gegrond te verklaren en de primaire

besluiten te vernietigen, althans de Staatssecretaris op te dragen met inachtneming van uw uitspraak een nieuwe beslissing op de bezwaren van cliënte te nemen, met veroordeling van de Staatssecretaris in de kosten van deze procedure.

Namens cliënte behoud ik mij het recht voor om dit beroep zowel schriftelijk als mondeling nader aan te vullen c.q. uit te breiden.

Hoogachtend,

Mr. F.J. Boonstra

Bijlagen: 20